

ODPIS

Sygn. akt VIII GC 4946/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie Sąd Gospodarczy
VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR Patrycja Czyżewska

Protokolant Malwina Paż

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 roku w Warszawie

sprawy

z powództwa "Panorama Internetu" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Gdańsku

przeciwko Adamowi K [REDACTED]

o zapłatę

1. zasądza od Adama K [REDACTED] na rzecz "Panorama Internetu" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Gdańsku kwotę 922,50 zł (dziewięćset dwadzieścia dwa złote pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od Adama K [REDACTED] na rzecz "Panorama Internetu" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Gdańsku kwotę 257,00 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Patrycja Czyżewska

/za zgodność /

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2014 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód „Panorama Internetu” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Gdańsku wniósł o zasądzenie od pozwanego Adama K. [REDAKTED] kwoty 922,50 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 7 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że powód jako operator serwisu Anonser.pl zawarł na odległość z pozwanym jako użytkownikiem w dniu 31 maja 2012 r. umowę o świadczenie usług wykonania i pozycjonowania strony internetowej a także utrzymania strony na serwerach powoda. Pozwany po zalogowaniu się na swoją stronę w dniu 14 października 2013 r. zmienił pakiet usług, z którego korzystał, co było związane z koniecznością zapłaty na rzecz powoda kwoty 922,50 zł, której powód niniejszym pozwem dochodzi.

W dniu 9 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany zaskrzył nakaz w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że powód wprowadził go w błąd, zawierając z nim umowę. Wyjaśnił, że osoba, która weszła na stronę internetową powoda i kliknęła na przysланą wiadomość, nie była pracownikiem pozwanego, lecz studentką odbywającą praktyki. Nie posiadała ona żadnego pełnomocnictwa do zawierania umów odpłatnych w imieniu pozwanego. Pozwany nie potwierdził zawarcia umowy z powodem. Działanie osoby, która kliknęła na stronę internetową powoda, było działaniem pod wpływem błędu, gdyż nie wiedziała ona, że zawiera umowę odpłatną. Pozwany oświadczył, że uchyla się od oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Ponadto powód nie wysłał potwierdzenia złożenia zamówienia, a pozwany nie potwierdził zlecenia usługi. Zachowanie powoda zmierza do nadużycia prawa, zaś strona internetowa powoda niewątpliwie wprowadza w błąd, bowiem zawiera mylne odnośniki, dążąc do wyłudzenia usługi.

W piśmie z dnia 26 czerwca 2015 r. powód wskazał, że podstawową usługą powoda jest publikacja indywidualnych stron internetowych podmiotów gospodarczych, które są tworzone i modyfikowane samodzielnie przez te podmioty. Aby założyć stronę, również bezpłatną, użytkownik musi się zarejestrować, akceptując regulamin. Na wskazany przy rejestracji adres e-mail użytkownik otrzymuje

login i hasło. Aby zmienić treść swojej publikacji i/lub domówić usługi płatne rozszerzające zakres publikacji użytkownik otrzymuje login i hasło. Aby zmienić treść swojej publikacji i/lub domówić usługi płatne rozszerzające zakres publikacji, użytkownik musi się zalogować. Publikację nowego zamówienia użytkownik akceptuje, klikając w klawisz nazwany Zapisz/Zamów. Odnutowywany jest adres IP, z którego dokonano publikacji, co jest praktyką powszechną. W Anonser.pl osoba zamawiająca jest identyfikowana w podwójny sposób tj. przez adres email użyty do logowania i adres IP. W momencie pierwszej rejestracji ofertę powoda stanowi strona z cennikiem usług w powiązaniu z udostępnionym regulaminem - z tej strony można dokonać wyboru oferty i przejść do formularza. W momencie domawiania usług po zalogowaniu ofertę powoda stanowi formularz edycji/zamówienia dostępny wyłącznie dla osoby zalogowanej, zawierający ceny usług, zakres przedmiotowy usług i udostępniony aktualny regulamin. Powód wskazał, że dniu 31 maja 2012 r. pozwany zapoznał się z cennikiem w Anonser.pl, a następnie założył stronę o jego firmie w Anonser.pl w pakiecie bezpłatnym, akceptując treść udostępnionego regulaminu. Na wskazany przy zakładaniu adres email pozwany otrzymał login i hasło z potwierdzeniem aktywacji usługi. Wynikiem aktywacji usługi pozwanemu została wyświetlona strona „www” z potwierdzaniem usługi, informacją o wysłanym, mailu z potwierdzeniem, instrukcją używania konta, informacją o płatnościach. Pozwany kolejny raz zalogował się na swoje konto w Anonser.pl i rozszerzył swoje zamówienie, dodając do dotychczasowych treści opcje płatne tj. swoje logo, baner reklamowy, adres do strony internetowej generujący miniaturę tej strony i podnosząc jej pozycję w wyszukiwarkach, galerie zdjęć, opis oferty, godziny otwarcia. Pozwany wiedział o odpłatności usługi z trzech źródeł: ze strony cennika, ze strony potwierdzenia, z formularza zamówienia usługi. Zdaniem powoda, niezasadnie pozwany powołał się na wadę oświadczenia woli w postaci błędu, gdyż nie przywołał żadnych dowodów ani twierdzeń wskazujących na obiektywną istotność błędu przy uwzględnieniu specyfiki danego stosunku prawnego. Przepisy o wadach oświadczenia woli nie zwalniają osoby z obowiązku myślenia i rozsądnego zachowania się i nie wyłączają stosowania przyjętej wykładni oświadczeń woli. Przyczyna powstania ewentualnego błędu leży po stronie pozwanego i jego niewłaściwego rozumowania treści wiadomości e-mail oraz regulaminu. Pozwany nie powołał się na błąd przez cały okres trwania umowy oraz po otrzymaniu faktury VAT, a dopiero w czasie procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany zajmuje się rekrutacją do pracy. Pozwany miał własną stronę internetową, gdzie zamieszczał ogłoszenia, które są eksportowane. Pozwany korzysta z płatnych i niepłatnych serwisów.

Dowód: zeznania świadka Anny K. [REDAKTED] (k. 229-231).

W dniu 31 maja 2012 r. powód jako operator serwisu Anonser.pl zawarł z pozwanym jako użytkownikiem umowę o świadczenie w pakiecie następujących usług: wykonania strony internetowej, pozycjonowania tej strony internetowej oraz utrzymania strony na serwerach powoda, w pakiecie bezpłatnym, pozwany zaakceptował treść udostępnionego regulaminu.

Po zalogowaniu się swoje konto w dniu 14 października 2013 r. o godzinie 13:47:12 pozwany zapoznał się z cennikiem Anonser.pl, a następnie zmienił pakiet usług z którego korzystał. Strona internetowa powoda miała być wyświetlana z logo, za odpłatnością 750,00 zł netto za cały rok. Pozwany nie otrzymał żadnego potwierdzenia zawarcia umowy.

Dowód: wydruk zamówienia z dnia 14 października 2013 r. (k. 41-46), regulamin (k. 45-52), zeznania świadka Anny [REDACTED] (k. 229-231).

W dniu 27 lutego 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr 1056/02/2014/Z na kwotę 922,50 zł brutto, płatna do dnia 6 marca 2014 r. Pozwany nie dokonał płatności ww. faktury ani jej księgowania. Po otrzymaniu faktury, Adam K. [REDACTED] logował się na stronę Anonser.pl, aby sprawdzić, za co otrzymał fakturę.

Wobec braku płatności powód wystąpił z niniejszym powództwem.

Dowód: faktura VAT (k. 40), pismo z dnia 24 marca 2014 r. (k. 100).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, jak i w oparciu o dokumenty dołączone do akt spraw – powołane powyżej, którym Sąd przyznał walor wiarygodności oraz w oparciu o zeznania świadków i stron, którym dał wiarę w zakresie, w jakim nie były ze sobą sprzeczne i korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego z urzędu, gdyż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego w gestii Sądu nie leży zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Niniejszym pozwem powód dochodził zapłaty kwoty 922,50 zł za świadczone na rzecz pozwanego usługi wykonania strony internetowej, pozycjonowania strony internetowej oraz utrzymania strony internetowej.

Pozwany, odmawiając zapłaty, zarzucił, że umowa została zawarta przez osobę do tego nieuprawnioną - studentkę odbywającą u pozwanego praktyki, zaś pozwany nigdy nie wyrażał woli zawarcia umowy z powodem. Pozwany nie potwierdził działań osoby dokonującej czynności bez stosownego umocowania (art. 103 k.c.). Zarzucił, iż działanie osoby, która kliknęła na stronę internetową powoda, było działaniem pod wpływem błędu - osoba ta nie wiedziała, że zawiera odpłatną umowę. Pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty wskazał, iż uchyła się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, złożonego pod wpływem błędu.

Powód swoje roszczenie wywodził z zawartej w dniu 31 maja 2012 r. umowy o świadczenie usług zawartej przez powoda jako operatora serwisu Anonser.pl z pozwanym jako użytkownikiem. Do zawarcia umowy doszło w wyniku oferty złożonej przez powoda na jego stronie internetowej.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Jeżeli oferent nie oznaczył w ofercie terminu, w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, oferta złożona w obecności drugiej strony albo za pomocą środka bezpośredniego porozumiewania się na odległość przestaje wiązać, gdy nie zostanie przyjęta niezwłocznie; złożona w inny sposób przestaje wiązać z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez nieuzasadnionego opóźnienia.

Przenosząc powyższa na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż powód jako operator serwisu nie rozsyła ofert handlowych za pośrednictwem poczty elektronicznej. Anonser.pl. oferuje zakładanie i publikację indywidualnych stron „www” podmiotów gospodarczych, które są tworzone i modyfikowane samodzielnie przez podmioty. W momencie pierwszej rejestracji ofertę powoda stanowiła strona z cennikiem usług w powiązaniu z udostępnionym regulaminem <http://oferta.anonser.pl/mini>. To z tej strony można dokonać wyboru właściwej oferty i przejść do formularza. Do zawarcia takiej umowy doszło w wyniku wypełnienia formularza przez osobę - studentkę bądź innego pracownika pozwanego. Początkowo pozwany zawarł umowę i dokonał rejestracji w usłudze bezpłatnej. Jednakże w wyniku kolejnego logowania, które miało miejsce w dniu 14 października 2013 r. pozwany dokonał zmiany umowy i wybrał ofertę płatną w abonamencie rocznym 750,00 zł za cały rok plus VAT. Po zmianie umowy, na stronie internetowej miało być widoczne logo pozwanego.

Nie można się zgodzić z zarzutami pozwanego, iż nie miał on woli zawarcia umowy z pozwanym, a umowa została zawarta przez osobę nieuprawnioną, zaś czynności osoby nieuprawnionej pozwany nie potwierdził w świetle art. 103 k.c.

Pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby w okresie, kiedy doszło o zawarcia umowy z dnia 31 maja 2012 r., a następnie zmiany tej umowy w dniu 14 października 2013 r. praktyki odbywała studentka, której personaliów nie wskazał i nie wnosił o dopuszczenie dowodu z jej zeznań, na okoliczności wskazane w sprzeciwie. Nawet jednak jeśli by przyjąć, iż rzeczywiście to praktykantka dokonała zawarcia umowy, to musiała mieć przecież dostęp do adresu mailowego pozwanego i nim się posłużyć. Trudno dać wiarę twierdzeniom pozwanego, iż osoby takie jak studenci obywający praktyki (jak twierdził pozwany w sprzeciwie), czy zatrudnieni na podstawie umowy zlecenia (jak zeznała świadek Anna K. [REDAKTOWANO]) posiadali swobodny i niekontrolowany dostęp do danych pozwanego i mogły nimi swobodnie dysponować, zawierając w jego imieniu ważne umowy. Z drugiej zaś strony dopuszczenie do stanowisk biurowych osoby obywającej praktyki nie może być okolicznością uwalniającą pozwanego od odpowiedzialności za ich działania. Przyjmując osobę na staż, czy nawet zawierając z nią umowę zlecenia, pozwany godził się na obecność takiej osoby w jego firmie i powinien jasno określić zakres obowiązków i sposób ich wykonywania, także określić czynności których studentowi robić nie wolno, bez zgody przełożonego.

Co istotne, sam pozwany w trakcie złożonych na rozprawie w dniu 21 lutego 2017 r. zeznań wskazał, iż nie mu nie wiadomo, aby jego pracownicy mogli kliknąć, ale zawsze jest taka możliwość, że coś ktoś kliknie. Z treści zeznań świadka Anny [REDAKTOWANO] (k. 229-231) wynika, iż pytała ona pracowników, czy ktoś się logował, ale nikt nie potwierdził. Osoba, która dodawała ogłoszenie mogła wejść na konto, lecz jeśli to zrobiła, to zrobiła to przez pomyłkę. Mogło się zdarzyć, że nasz pracownik kliknął. Z treści powyższych zeznań, wynika, iż istniała jedynie potencjalna możliwość zawarcia umowy w imieniu pozwanego. W istocie pozwany nie był w stanie tak naprawdę wskazać personaliów osoby, która miała zawrzeć umowę, lecz co istotne w toku całego procesu i swoich zeznań pozwany w sposób wyraźny nie zaprzeczył, aby do taka umowa nie mogła zostać zawarta. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż umowa z powodem została niewątpliwie zawarta na rzecz pozwanego, który zawarł ją osobiście lub poprzez inne osoby, którym udostępnił swoje dane, hasła i loginy, powód świadczył usługi, a pozwany z nich korzystał.

Nie jest prawdą, iż do zawarcia umowy doszło w wyniku tylko samego „kliknięcia”, skoro na stronie internetowej powoda są cztery pozycje zawierające usługi płatne i tylko jedna bezpłatna, a do zawarcia umowy nie może dojść w wyniku przypadkowego naciśnięcia dowolnego symbolu na klawiaturze komputera - konieczna jest wypełnienie formularza i zatwierdzenie go. Po jego wypełnieniu

generuje się także potwierdzenie zamówienia. Zatem twierdzenia o przypadkowym kliknięciu przez bliżej niezidentyfikowanego pracownika są w ocenie Sądu niewiarygodne.

Ponadto zważyć należy, iż pozwany twierdził także, iż to studentka dokonała zawarcia umowy odpłatnej, lecz nie wskazał, kto dokonał zawarcia umowy nieodpłatnej w dniu 31 maja 2012 r., która obowiązywała nieprzerwanie przez okres prawie 15 miesięcy do chwili zmiany oferty. Trudno dać wiarę, aby pozwany korzystając z różnych płatnych i bezpłatnych serwisów, a takim był niewątpliwie serwis powoda od dnia 31 maja 2012 r. do dnia 14 października 2013 r., nie miał wiedzy o nim. Nadto fakt logowania się pozwanego na portalu Anonser.pl potwierdza, że pozwany znał login i hasło, które zostały mu udostępnione przy rejestracji na wskazany adres e-mail. Okoliczność logowania sam pozwany potwierdził. Tym samym uznać, należy iż umowa została ważnie zawarta na rzecz pozwanego i nie jest konieczne zatwierdzenie czynności (zawarcia umowy), o jakim mowa w art. 103 k.c.

Odnosnie zarzutu zawarcia umowy pod wpływem błędu, wskazać należy na treść art. 84 k.c., który stanowi, że w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

W każdej sytuacji błąd musi spełniać dwa kryteria, a mianowicie: a) musi być błędem co do treści czynności prawnej oraz b) musi być istotny. Obie te cechy muszą występować łącznie. Obie stanowią rezultat oceny.

Subiektywna istotność błędu oceniana powinna być, biorąc pod uwagę istotność postanowień, których błąd dotyczył (najczęściej istotny będzie błąd dotyczący cech przedmiotu świadczenia) dla osoby, która złożyła oświadczenie. Istotność błędu „musi być (...) także obiektywna, czyli tego rodzaju, że rozsądnie działający człowiek znający prawdziwy stan rzeczy, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści” (uchw. SN z dnia 31.8.1989 r., III PZP 37/89, OSN 1990, Nr 9, poz. 108). Obiektywna ocena istotności błędu polega na rozważeniu, czy w takich samych okolicznościach rozsądna osoba, złożyłaby oświadczenie woli, gdyby nie działała pod wpływem błędu.

Możliwość powołania się na błąd jest wyłączona, jeśli wywołany był on lekkomyślnością osoby składającej oświadczenie woli, polegającą na niedołożeniu należytej staranności w celu zbadania okoliczności faktycznych. Wystarczające jest, aby osoba, której składane jest oświadczenie woli, przyczyniła się do powstania mylnego przekonania u składającego oświadczenie. Działanie adresata

oświadczenia nie musi być wyłączną przyczyną błędu, ale jedną z jego przyczyn (wyr. SN z dnia 12.10.2000 r., IV CKN 144/00, OSN 2001, Nr 4, poz. 60).

W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, pozwany nie wykazał, jakie działania powoda doprowadziły do wprowadzenia w błąd osoby zawierającej z nim umowę. Po pierwsze strona internetowa jest jasna, czytelna i zrozumiała dla przeciętnego człowieka korzystającego z tego portalu. Przejrzenie są określone oferty: przedmiot i cena za każdą z usług. Po drugie, do zawarcia umowy nie może dojść w wyniku przypadkowego „kliknięcia”, lecz jest konieczne precyzyjne wypełnienie formularza konkretnymi danymi. Po trzecie, to nie w wyniku działań powoda doszło do zmiany warunków umowy z wersji bezpłatnej na wersję płatną, bowiem zmiana warunków umowy wymagała zalogowania się na stronie Anonser.pl za pomocą indywidualnego loginu, którym tylko pozwany dysponował. Pozwany nie wykazał, aby do zmiany mogło dojść w wyniku jednostronnych działań operatora tego portalu.

Tym samym pozwany lub osoba zmieniająca w imieniu pozwanego umowę a posiadająca od pozwanego indywidualny login i hasło, które tylko pozwany znał, działała świadomie i z pełnym rozeznanie warunków cenowych i przedmiotu umowy dokonała zmiany umowy.

W tym stanie, skoro roszczenie powoda jest wykazane co do zasady i co do wysokości załączoną fakturą VAT, której wysokość wynika z zawartej w dniu 14 października 2013 r. umowy, roszczenie o zapłatę kwoty 922,50 zł było zasadne i podlegało zasądzeniu. Pozwany nie kwestionował wysokości roszczenia, jednak wynika ono z treści oferty powoda zamieszczonej w internecie, którą pozwany zaakceptował. Dodać należy, iż zarzuty pozwanego dotyczące jakości usługi powoda (w szczególności małej ilości odwiedzin strony) nie negują zasadności roszczenia. Treścią usługi było bowiem wykonanie strony internetowej, pozycjonowanie strony internetowej oraz utrzymanie strony internetowej, a nie rezultat w odniesieniu do konkretnej ilości odwiedzin. Ponadto w razie wykazania konkretnych nieprawidłowości w wykonaniu usługi przez powoda, czego pozwany w żadnym stopniu zdaniem Sądu nie wykazał, bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego nie można stwierdzić, o ile zasadnie należałoby obniżyć umówione wygodzenie, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał pozwanego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Kosztami postępowania zatem należało obciążyć pozwanego w całości, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 257,00 zł. Na kwotę tę składała się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł, opłata sądowa od apelacji w kwocie 30,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 180,00 zł ustalonej stosownie do § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z

urzędu. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w związku z treścią § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Wobec tego orzeczono jak w punkcie drugim wyroku.

SSR Patrycja Czyżewska

/za zgodność /

/ na oryginale właściwy podpis /

Anna Sabala